

Ved denne fordeling har socialistisk folkeparti ikke tilgodeset det, man kunne kalde »de store tals lov«, nemlig en tendens til, at de politiske partier vælger at udforme deres løfter, så de ser mest muligt dramatiske ud. Således ser en nedsættelse af laveste trækprocent med 2,4 pct. ikke rigtig ud af noget, og samme beløb kunne resultere i tilsyneladende væsentlig større ændringer, hvis det blev anvendt på en anden måde. Socialistisk folkeparti har dog valgt at se bort fra denne agitatoriske side og alene koncentreret sig om den bedst mulige fordelingsmæssige virkning.

Andre partier er begyndt at tale om at føre proportionalstrækket til tops og så indføre en tillægs-skat for de højeste indkomster.

I det socialdemokratiske forslag er det begrundet i, at man bruger forskellige beskatningsgrundlag for henholdsvis den proportionale skat og tillægsskatten – en opdeling, hvis fordele socialistisk

folkeparti ikke er overbevist om, men dog fortsat er villig til at gå ind i en fordomsfri drøftelse af. I det forslag, socialistisk folkeparti her har fremsat, kunne man også tale om en sådan opdeling, men da grundlaget for de to skatter ville være det samme – bortset fra rentefradraget i en periode – har socialistisk folkeparti fundet, at det ville forvirre mere end klargøre at bruge denne sprogbrug. Dette synes i øvrigt også at være de borgerlige partiers hovedmotiv til at anvende udtrykket.

Det har også været foreslået at erstatte det nuværende personfradrag med et persontilskud svarende til fradragets værdi.

For de fleste skatteyderes vedkommende ville en sådan omlægning være helt uden betydning, og vi har derfor valgt ikke at indarbejde den i forslaget. Ændringen kan imidlertid indebære visse fordele, og socialistisk folkeparti står derfor helt åben over for en sådan omlægning.